



FEEST VAN DE CULTUURRAAD

2 maart 2024

Marc Crabeels | De strepen van Gernay
René Harinck | Davidsfonds Desselgem
Lotus Decraene | Belgisch jeugdkampioen schaken
The Drive Bridge Club | 25 jaar
Gisèle Plovier | The Drive Bridge Club
Eva Neiryndck | Winnaar illustratiewedstrijd Picture This!
Willy De Bouvrie | Marnixring Leeuwercke
De Toneelvrienden | 50 jaar
Vrij Atelier 't Gaverke | 25 jaar
Pascale Vandewalle | Winnaar Collectors stamp La Poste France
Koninklijke Fanfare Hoger Op | 100 jaar
Dirk Amez | Koninklijke Fanfare Hoger Op
Jan Espeel | Koninklijke Fanfare Hoger Op
Geert Anckaert | Cultuurverdienste

Marc Crabeels

De strepen van Gernay

Marc Crabeels werd geboren in Waregem op 27 juli 1963. Hij woont samen met zijn echtgenote Rita Hillaert in Waregem en is vader van Brecht en Lies.

Gedurende 38 jaar was hij verbonden aan de Sint-Paulusschool, campus college (Heilig-Hartcollege) als leraar economische vakken en als verantwoordelijke voor het schoolarchief.

Sinds 2020 fungeert hij als stadsgids in Waregem. Bovendien is hij al enkele jaren verantwoordelijk voor het decanaal archief.



Marc is al 30 jaar bezig met heemkunde en schreef diverse heemkundige artikelen voor de UNIZO-boeken, De Gaverstreke en diverse tijdschriften. Hij publiceerde een boekje rond het gouden jubileum van de Sint-Petrusschool en ook de bouwgeschiedenis en art-deco-invloeden van het Heilig-Hartcollege beschreef hij in een boek.

Door de verhalen van oud-leerlingen van het college geraakte Marc 35 jaar geleden gefascineerd door het Gernay-bombardement. Op 12 juli 1943 dropte een geallieerd vliegtuig vier bommen in het centrum van Waregem. De toenmalige textiel fabriek Gernay-Delbecque, die pal naast het college in de Olmstraat lag, liep grote schade op. Er vielen 7 doden en verschillende gewonden.

Marc deed heel wat opzoeken in diverse archieven, zocht de laatste getuigen op, contacteerde familieleden van de slachtoffers, bracht de familie Gernay terug naar Waregem en nam tientallen interviews af.

Om het drama blijvend te herinneren, nam Marc samen met Paul Deweer, Dirk Decuypere en Johan Durnez het initiatief om een memoriaal op te richten op de plaats waar de slachtoffers vielen. Het gedenkbord, met daarop de gietijzeren art-deco-letters 'Gernay' die Marc in 1996 uit de sloop redde, werd in 2018 onthuld. Sindsdien wordt er elk jaar op 12 juli om 18.00 uur een herdenking georganiseerd voor de slachtoffers. Aan dit erfgoedproject werkten trouwens 3 Waregemse scholen mee.

In 2023 publiceerde Marc samen met Johan Durnez en Dirk Decuypere het boek "De strepen van Gernay. 110 jaar textiel- en familiegeschiedenis en het drama van 12 juli 1943". Ook dit werd een erfgoedproject in samenwerking met drie Waregemse scholen. Echtgenote Rita Hillaert zorgde voor een prachtige lay-out. Het boek is opgedragen aan de slachtoffers en hun families.

Marc blijft het Gernay-project verder onder de aandacht brengen door diverse spreekbeurten en vertellingen in Waregem en soms ook ver buiten de provincie. Hij geeft tevens gidsbeurten waarbij jongeren en volwassenen kennis maken met de verdwenen textielindustrie en het oorlogsverleden in Waregem.

René Harinck

60 jaar bestuurslid Davidsfonds Desselgem

René Harinck werd geboren op 19 januari 1942, is gehuwd met Brigitte Tant en heeft twee dochters. Hij is geboren en getogen in Desselgem en maar liefst 60 jaar actief bestuurslid van Davidsfonds Desselgem, waarvan 36 jaar penningmeester en 11 jaar voorzitter.

René was al van jongs af aan heel cultuurminnend en ging regelmatig naar de activiteiten van het Davidsfonds. In 1963 kreeg hij op 21-jarige leeftijd van meester Palmer Ruyschaert en meester Daniel Bossuyt de vraag of hij tot het bestuur wilde toetreden. René, die toen ook al Chiroleider was, ging daar heel graag op in.



Davidsfonds Desselgem kende heel bloeiende jaren met meer dan 100 leden en een groot bestuur, maar ook heel moeilijke jaren toen er op een bepaald moment maar twee bestuursleden meer over waren, René en Gaby Callewaert. Opgeven heeft nog nooit in René's woordenboek gestaan. Hij en Gaby deden gedreven voort en er kwamen nieuwe bestuursleden bij. Davidsfonds Desselgem was gered.

René herinnert zich nog levendig de beginjaren van zijn bestuursperiode bij het Davidsfonds. Vele uren heeft hij gesleten aan de stencilmachine om de uitnodigingen te maken. De illustraties werden er dan achteraf handmatig bijgevoegd. We kunnen het ons in het huidige computertijdperk niet meer voorstellen.

Nog een leuke anekdote: de activiteiten vonden plaats in de Heilig Hartzaal in Desselgem. Dit is de zaal die later de naam "De drie sleutels" kreeg en ondertussen afgebroken werd. René herinnert zich dat er midden in de zaal een klein kacheltje stond. Uren van tevoren moesten ze die aansteken opdat het een beetje warm zou zijn in de zaal. Soms begon de kachel wat te veel te roken en moesten ze de ramen openzetten om de rook weer buiten te krijgen. Later vond het Davidsfonds hun vaste stek in het POC, zonder kacheltje, maar gewoon met centrale verwarming. Wat een verbetering. Ondertussen worden de meeste activiteiten in OC De Coorenaar georganiseerd.

Elk jaar brengt Davidsfonds Desselgem een bezoek aan een kunstenaar. Aangezien René zelf beeldend kunstenaar is, gaat hij heel graag op prospectie bij kunstenaars in de wijde omgeving van Desselgem. Ook schrijven is een hobby van René. Een inleidend woordje schrijven om een spreker aan te kondigen, is voor hem een fluitje van een cent. Met de nodige humor en hier en daar een kwinkslag kondigde René in zijn carrière menig spreker of artiest aan. René is dus een echte duizendpoot en wordt in alles bijgestaan door zijn echtgenote Brigitte. Zonder Brigitte was het nooit gelukt om zo lang mee te draaien in het bestuur, aldus René.

Drie jaar geleden gaf hij de fakkel als voorzitter door aan Lieven Depla. Hoewel hij nog kerngezond is, vond hij het vorig jaar toch tijd om in schoonheid afscheid te nemen als bestuurslid, maar hij helpt samen met Brigitte nog heel graag mee als losse medewerker. Bij zijn leden steekt hij trouw de uitnodigingen in de bus en hij helpt nog altijd om de zaal klaar te zetten. Daarvoor zijn de andere bestuursleden hem heel dankbaar. Davidsfonds Desselgem wenst René, die ondertussen de titel van erevoorzitter kreeg, nog heel veel mooie jaren toe bij zijn Davidsfonds.

Lotus Decraene

Belgisch jeugdkampioen schaken

Lotus Decraene is de dochter van Marinka Decraene en Catherine Van De Moortel en de zus van Jade, Merlijn en Eden. Ze volgt de richting wetenschappen in Sint-Paulus campus Hemelvaart.

De 13-jarige Lotus schaakt al sinds haar 5 jaar. Ze leerde schaken in de schaakclub *De Pionniers* van Tielt. Daar gaf haar nonkel Koen Van De Moortel les. Later werden de lessen verdergezet in de schaakclub *Luctor et Emergo* van Waregem. Sinds twee jaar schaakt Lotus in Merelbeke in de schaakclub *LSV-Chesspirant* maar op vrijdagavond blijft ze wel schaken voor het clubkampioenschap in Waregem. Verder krijgt ze in de week privéles van Luc Oosterlinck. Hij geeft haar moeilijke tactische oefeningen, bekijkt haar schaakpartijen en stuurt bij waar het nog beter kan.



Lotus werd ondertussen al vijf keer Belgisch kampioene schaken in haar leeftijdscategorie.

In 2018 mocht ze België vertegenwoordigen op het World Chess Championship in het Spaanse Santiago de Compostella en een jaar later mocht ze naar het European Chess Championship in het Slowaakse Bratislava.

In de coronaperiode werd ze online Belgisch kampioene.

Vorig jaar behaalde Lotus weer de titel en mocht ze in september België vertegenwoordigen op het European Championship in Constanta (Roemenië). Daar kon ze van de 73 kandidaten een mooie gedeelde 24ste plaats behalen met 5 op 9.

Verder speelde ze al verschillende buitenlandse toernooien mee in Frankrijk en Nederland. Het reizen naar de verschillende landen voor de toernooien vindt ze heel leuk.

In het schaken zijn er een aantal verschillende disciplines zoals blitzen, rapidschaak en gewone klassieke lange partijen. Hoewel Lotus vroeger hield van het snelschaken, begint ze nu meer en meer te houden van de lange partijen, die soms tot wel 5 uur kunnen duren. Ze denkt liever langer na, zodat ze meer tijd heeft om de zetten te berekenen.

Lotus speelt ook mee met het schaakteam van haar school. Ze behaalden eind 2023 de eerste plaats van de 18 deelnemende teams op het West-Vlaamse schoolschaakkampioenschap en plaatsten zich voor het Vlaamse schoolschaakkampioenschap dat doorgaat 16 maart 2024 in Gent.

Schaken zit echt in de familie. Jade, de oudste zus, speelt niet langer competitie, maar Eden en Merlijn volgen les en spelen mee in de nationale interclub. Eden, de jongste zus van 9 jaar, werd in 2022 Belgisch kampioene en vorig jaar bemachtigde ze een podiumplaats als vice-kampioene in haar leeftijdscategorie. Daardoor mocht ook zij mee naar Roemenië.

Naast de toch wel intensieve hobby schaken, houdt Lotus ook van fysieke sport. Sinds vorig jaar combineert ze het schaken met ijshockey. Ze speelt bij de Ghent Dragons.

Maar het blijft haar grote droom om ooit grootmeester in het schaken te worden. Lotus beseft dat ze dan nog veel harder zal moeten studeren. Het wordt een hele uitdaging om haar studies, het ijshockey en het schaken te combineren.

The Drive Bridge Club - 25-jarig bestaan Gisèle Plovier - 25 jaar bestuurslid The Drive Bridge Club

De bridgeclub is gestart in september 1998. Het was een regenachtige zomer en de golfsters konden niet spelen tijdens hun klassieke donderdagnamiddag en zijn zo aan bridge begonnen onder leiding van Frieda Van Bel en Lieve Van Eeckhout, twee fervente en goede bridgers die de saaie namiddagen probeerden op te vrolijken door het aanleren van het bridgespel. Dat was niet simpel...



In september 1999 informeerde Frieda Van Bel bij de Vlaamse Bridgeliga naar een leraar. André Therry uit onze regio was net geslaagd in zijn opleiding als bridgeleraar. André werd gecontacteerd om les te geven en de samenwerking tussen hem en de club is nog steeds een succesverhaal.

De troeven van André waren goed gestructureerde lessen en engelengeduld om iedereen erbij te betrekken. Velen die nu nog met plezier bridgen zouden reeds lang de moed verloren hebben en het bridgen opgegeven hebben als André er niet was geweest. In eerste instantie bestond de club dus alleen uit golfspelende dames maar stilaan traden enkele golfspelende heren toe tot de club die na stemming de naam The Drive Bridge Club kreeg. De verhouding heren tegenover dames was toen één op tien.

Voor de Vlaamse Bridge Liga moest de club een contactadres hebben en dat werd het adres van Gisèle Plovier, de dichtste buur van de Happy Golfclub. Vrijwel onmiddellijk werd zij tot voorzitter gebombardeerd. Er werd uitgekeken naar een secretaris en penningmeester en na één jaar werd ook de aanvraag ingediend om lid te worden van de Waregemse Cultuurraad.

Ondertussen werden niet-golfers ook lid van de club maar gezien de link met de Happy Golfclub moesten deze niet-golfers een jaarlijkse bijdrage betalen aan de Happy Golf. Achteraf werd deze verplichting afgeschaft.

De club telt nu 74 leden, de wedstrijden gaan door op maandagnamiddag in het mooie kader van het golfterrein. De sfeer is ontspannen en de "après-bridge" in de bar is zeker niet te versmaden.

Gisèle Plovier is al 25 jaar voorzitter van de club. Haar ontslag wordt keer op keer geweigerd. In het begin had Gisèle geen enkel benul van bridge. Zij volgde een opleiding gedurende vier jaar bij André Therry. Zij raakte begeistert door het spel dat haar tot nu toe nog onverminderd boeit. Tijdens de bridgesessies had ze ook haar bel bij om orde op zaken te zetten en de stilte in de klas te verkrijgen. Ze organiseerde ook met veel enthousiasme vijf grote toernooien in de veldschuur van haar hoeveke in de Bergstraat.

Als Gisèle zich voor iets inzet, is dat met de volle energie die haar al zolang kenmerkt. Sinds haar pensionering is ze gedurende vele jaren bezig geweest met allerlei socio-culturele activiteiten, onder andere als voorzitter van het Willemsfonds Waregem en West-Vlaanderen. Ze was ook bestuurslid van de Raad van Bestuur van de Schakel en de Cultuurraad.

Door de leeftijd is Gisèle stilaan wat aan het afbouwen, onder het motto *j'ai donné*. Ze blijft echter actief als bestuurslid en geniet nog altijd van het bridgen. Sinds de oprichting van de club is Gisèle betrokken als bestuurslid en met haar tomeloze inzet kunnen we haar stilaan een monument noemen.

Eva Neiryndck

Winnaar illustratiewedstrijd Picture This!

Illustrator Eva Neiryndck, die afkomstig is uit Waregem, maar nu in Gentbrugge woont, won in 2023 de prestigieuze prijs Picture This! voor de illustratie van prentenboeken. Deze internationale competitie biedt opkomend talent een forum om hun werk te tonen en hun carrière een extra stimulans te geven.



Eva Neiryndck is geboren in Waregem op 16 februari 1988. Haar ouders zijn allebei gepensioneerde leerkrachten met een grote voorliefde voor de kunsten. Reeds als kind was Eva creatief bezig en volgde ze met veel plezier de ‘tekenschool’ aan de kunstacademie in Waregem. Als tiener besloot ze dat ze nooit leerkracht zou worden en wel iets in de kunsten wou gaan doen.

Het werd uiteindelijk Interieurvormgeving aan KASK in Gent waar ze haar gading vond met ontwerpen, concepten bedenken, tekenen,... Ze behaalde de René Bruynseraede Prijs met haar eindwerk. Dankzij deze beurs kon ze een semester lang in Parijs studeren aan de “Ecole Estienne des Arts et Industries Graphiques” en belandde ze in de “Classe Internationale” voor illustratie. Op dat moment besepte ze nog niet dat ze van illustreren ook daadwerkelijk haar beroep kon maken.

Vervolgens haalde Eva een master in Design in Rotterdam. Als ze daarop terugkijkt, ziet ze dat haar eindwerk eigenlijk een illustratie in 3D was: ze maakte een vertelsel waarbij de nadruk lag op het verhalende aspect, wat later als een rode draad in haar keuzes naar voren kwam.

Na een korte carrière bij Ikea en daarna bij Pièce Montée, waar ze televisiedecors en museale opstellingen maken, kroop het bloed waar het niet gaan kan. Ze waagde de sprong en startte als illustrator onder de naam Studio Muts illustratie.

In die periode gaf ze ook 6 jaar les aan de Kunstacademie in Waregem. Haar ouders waren trots, toch al één kind leerkracht.

Ze bleef verder timmeren aan een bestaan als kunstenaar en illustrator en nam deel aan diverse tentoonstellingen en wedstrijden, waarvan Picture This! de recentste is.

Het is het bewijs dat ze intussen helemaal haar weg heeft gevonden. Studio Muts werd Eva Neiryndck illustrator. Ze werkt voor zeer diverse opdrachtgevers: magazines, bibliotheken, stadsbesturen, winkels, enz. Daarnaast deelt ze haar talent ook op live-evenementen, zoals vertelavonden of concerten en creëert ze zowel grote als kleine muurtekeningen. Momenteel is ze bezig met een illustratieopdracht voor het ZWIN Natuurpark.

Haar ambitie ligt bij het schrijven en illustreren van verhalen waarin eigzinnige buitenbeentjes de hoofdrol spelen. Het kan een kind kracht en steun geven om zich op de een of andere manier te herkennen in een personage in een verhaal. En of het nu kinderen zijn of volwassenen, volledig kunnen verdwijnen in de fantasiewereld in een boek, dat is toch een van de mooiste dingen ter wereld?

Als primeur kunnen we vertellen dat na het winnen van de prijs Picture This! 2023 Eva nu ook met veel meer zelfvertrouwen werkt aan kinderboeken. Ze gelooft sterk in de verbindende kracht van verhalen. Momenteel werkt ze aan twee kinderboeken, één voor een Belgische en één voor een Nederlandse uitgeverij. Zo wil ze onder meer het verhaal voltooien, waarmee ze de wedstrijd won. Het is een droom die uitkomt om na 10 jaar als illustrator de eerste stappen in de wereld van de kinderboeken te zetten.

Willy De Bouvrie

25 jaar bestuurslid Marnixring Leeuwercke

Willy De Bouvrie werd geboren op 18 juli 1941 in Kortrijk. Na de lagere school in de Kind Jezusschool op het Gaverke ging hij naar het college waar hij gedurende 4 jaar Latijn volgde. Na twee jaar sportschool in Gits studeerde Willy verder voor kinesist.

Na zijn studies werd hij de eerste volledig zelfstandige kinesist in Waregem. Zijn interesse voor de sport bracht hem bij KSV Waregem waar hij gedurende twee seizoenen naast dokter Jozef Vanryckeghem deel uitmaakte van de medische staf.



Door zijn drukke praktijk was het onmogelijk om nog verder tijd te besteden aan de club. Bovendien ging zijn interesse ook uit naar de wielrenners uit de streek. Frits Loosen, die blind werd in het bombardement bij de firma Gernay, was masseur bij heel wat renners en na zijn overlijden kwamen velen van hen bij Willy aankloppen. Het werden lange dagen, maar voor Willy was het een bijkomende en aangename hobby naast zijn patiëntenbestand.

Het verenigingsleven kwam aankloppen en naast lid van de wielclub Waregem Vooruit werd Willy vanaf 1979-1980 lid van serviceclub Marnixring Leeuwercke Waregem. Hij vulde gedurende 25 jaar meerdere bestuursfuncties in. Momenteel is hij bovendien regiocoördinator van Zuid-West-Vlaanderen bij Marnixring nationaal.

Hij kreeg op latere leeftijd de vraag om toe te treden bij Probus Waregem, een vereniging voor leden vanaf 65 jaar uit alle beroepslagen. Hij zat al bij verschillende verenigingen op de voorzittersstoel: De Waregemse Gordel, de Waregemse atletiekclub en De Gaverstreke. Momenteel is hij voorzitter bij het recentelijk opgerichte Geschiedkundig en Heemkundig Genootschap 'Waregemse Verhalen'. Hij is ook dagelijks vrijwillig medewerker op het stadsarchief van Waregem.

Willy schreef al vijf sportboeken, gewijd aan Waregemse ex-wielrenners, en er staan er nog op de planning. Dit alles wordt mogelijk gemaakt door de onvoorwaardelijke steun van zijn echtgenote, waarvoor hij haar zeer dankbaar is.

De Toneelvrienden 50-jarig bestaan

De toneelvereniging KVG Toneelvrienden zag het levenslicht in de schoot van de Katholieke Vereniging voor gehandicapten afdeling Beveren-Leie-Desselgem-Ooigem met als doel de kas te spijsen voor de organisatie van allerlei activiteiten voor de leden (sinterklaasfeest, kerstfeest, bedevaart, reis, ...).



Initiatiefnemer was Remi Deboiserie, die samen met enkele schoolmeesters en andere enthousiaste spelers ieder jaar een volkstoneel brachten. Het werd een schot in de roos want in de beste jaren konden ze rekenen op meer dan 2000 toeschouwers. Enkele titels: 'De brave moordenaar', 'de verkochte grootvader', 'Alte kameraden', 'Het gezin van Paemel', 'Verboden door het raam te leunen'. Remi nam als acteur ook het regisseren op zijn schouders, tot hij de fakkel doorgaf aan o.a. Claudine Demeulemeester, Steef en Joost Coorevits. De voorstellingen gingen door in de turnzaal van de stedelijke basisschool.

Eén jaar, in 1997, werd er niet gespeeld bij gebrek aan regisseur. Met Filip Destoop als regisseur, Nadine Lambrecht als souffleur en oudgedienden Carine Vandendriessche, Claudine Demeulemeester, Bernard Peirs en Steven Vandebuerie en nieuwelingen Marijke Dejaegere, Hilde Lazou, Bianca Corneillie, Christelle Deprez, Willem Putman, Stephan Delbeke, Eddy Verbeke en Bert Coorevits als acteurs werd in 1998 een nieuwe start genomen. De kern van deze ploeg blijft tot op heden met veel enthousiasme kluchten en blijspelen spelen.

In 2013 waagden een aantal spelers via theatercollectief "Ennuserieus" een zijsprong met het stuk "Eer de haan kraait" van Yvan Bukovkan, in 2018 gevolgd door "Haar naam was Sarah" van Leon Van Der Sanden. Zoals de naam van de gelegenheidsgroep al laat vermoeden, waren beide stukken drama's, die door het publiek trouwens warm onthaald werden. Er zijn al min of meer concrete plannen om een derde 'serieus' stuk te brengen in 2025 maar uiteraard blijft de hoofdpoddracht onveranderd: het brengen van blijspelen omdat *"een mens eens goed moet kunnen lachen hé, 't leven is zo al serieus genoeg"*.

Sinds 2013 heeft de vereniging haar thuisbasis in OC De Coorenaar. Jaar na jaar brengen de spelers tijdens het herfstverlof een 7 à 8-tal voorstellingen.

In 2021 verliet KVG de organisatie en ging de vereniging verder onder de nieuwe naam De Toneelvrienden. Niettemin blijven ze KVG steunen door jaarlijks een aanzienlijk deel van de opbrengst aan de organisatie te schenken.

Wie op de hoogte wil blijven van de activiteiten en voorstellingen, kan terecht op de website www.detoneelvrienden.be

Vrij Atelier 't Gaverke 25-jarig bestaan

In 1998 werden in het dienstencentrum Eikenhove in Waregem schilderlessen georganiseerd onder leiding van Isabelle Desloovere. Al snel ontstond er een goede band tussen de amateurkunstenaars die wekelijks samenkwamen. Het werd een vriendenkring.

In 2000 werden de activiteiten overgeplaatst naar dienstencentrum 't Gaverke waarvan de culturele vereniging zijn naam ontleende.



Een mooie groep met (intussen ex-leden) Martine Van Thuyne, Alphonsine Orlans, Roger Waelkens, Laurette Werniers, Georgette Rigolle, Frans Cruycke, Jacqueline Vermoere,... kwamen er wekelijks tekenen en schilderen. Na 2006 kwamen nieuwe leden Hilde Dewever en Raoul Cambier erbij en ontstond de naam Vrij Atelier 't Gaverke, want vanaf toen werden geen lessen meer gegeven en werd het een vrij atelier waar iedereen zijn eigen ding kon doen.

Naast de wekelijkse schilder- en tekensessies was er jaarlijks een daguitstap en een nieuwjaarsbijeenkomst. Er kwamen leden bij, er vielen ook leden weg. Het Vrij Atelier nam deel aan 'Buren bij Kunstenaars' en aan verschillende projecten die door stad Waregem werden georganiseerd, zoals WASK, nestkastjes beschilderen, het thema de Grote Oorlog en de maquettes van 'Onze mooie Stad'.

Voor het thema van de grote oorlog werd in groep één groot kunstwerk gemaakt, dat geschonken werd aan de stad Waregem. Sinds de opening van het bezoekerscentrum Hippo.War in 2017 hangt dit werk aan de ingang.

Vanaf 2016 verhuisde het Vrij Atelier naar de cafetaria in De Varent en kon daar ook enkele bewoners warm maken om toe te treden tot het 'schilderclubje'.

Toen kwam corona, maar Martine Van Thuyne was creatief en stuurde wekelijks een opdracht om te werken naar de stijl van een bekende kunstenaar. De resultaten werden doorgestuurd naar elkaar en zo bleef de band bestaan. Desondanks hebben er na corona enkele leden de vereniging verlaten, o.a. Martine van Thuyne die de groep in 2021 verliet.

Raoul en Hilde gingen op zoek naar nieuwe leden om de groep nieuw leven in te blazen.

De bewoners van de Varent werden uitgenodigd om mee te doen met de leden en tevens werden mandala namiddagen georganiseerd maar er waren enkel bewonderende fans die liever toekeken dan deelnamen.

Intussen is Vrij Atelier 't Gaverke weer een bloeiende vereniging en komt er wekelijks op donderdagnamiddag een mooi groepje creatievelingen en amateurkunstenaars samen.

De huidige leden zijn Hilde Dewever, Raoul Cambier, Rita Dejager, Liliame Vercamst, Marc Mahieu, Goedele Desmet, Ann Vande Bril, Gerda Van Wynsberghe en Anita Bracke.

Pascale Vandewalle

Winnaar Collectors stamp La Poste France

Pascale Vandewalle, voluit Marie Pascale Vandewalle, is geboren in Waregem op 16 september 1964. Na haar schooljaren in het O.L.V.-Hemelvaarinstituut studeerde ze verder voor leerkracht lager onderwijs. Pascale is gehuwd met Erwin Lammens en heeft 2 zonen, Benoît en Victor.

In de beginjaren van haar carrière gaf ze les in Zonneburcht Waregem. In die tijd vervolmaakte ze haar fotografische vaardigheden via vele jaren lessen fotografie. Van 1997 tot 2000 woonde ze in de Franse Vogezen aan de bergen en meren van Gérardmer. Nu woont ze opnieuw in Waregem.



Op professioneel vlak kon Pascale van haar hobby's haar beroep maken en dit door fotografie, reizen, sport en avontuur te combineren. Ze is sinds 2000 freelancefotograaf en digital art kunstenaar. Haar werk is geïnspireerd en doordrongen van haar hobby's en passies. Ze kreeg vaak heel uitdagende fotografieopdrachten die haar overal ter wereld brachten, zoals de opdracht tijdens de beklimming van de hoogste vulkaan op de evenaar, de Cayambe Vulcan in Ecuador die ze samen met ondernemers heeft beklommen. Haar specialisaties omvatten reisfotografie, met een focus op India, en sportfotografie, waarbij golf haar bijzondere interesse heeft.

Ze zet zich als fotograaf ook al 12 jaar in als vrijwilliger tijdens de medische missie in Uganda.

Als digital art kunstenaar wordt ze gewaardeerd en beloond met een diversiteit aan opdrachten. Ze ontvangt talrijke "à la carte" verzoeken om gepersonaliseerde kunstwerken te creëren, variërend van portretten voor Ironman-atleten en bergbeklimmers tot street art portretten en architectuurprojecten.

Heel wat kunstwerken van Pascale worden tentoongesteld op nationale en internationale evenementen en tentoonstellingen. Een galerie in New York vertegenwoordigt haar kunstwerken. Haar Golf Art is uniek en krijgt nationale en internationale erkenning waardoor haar kunstwerken in hotels en golfresorts gepresenteerd worden.

Het hoeft helemaal niet te verbazen dat Pascale zowel met haar foto's als met haar kunstwerken al heel wat nationale en internationale prijzen behaalde. Het zijn er echt te veel om op te noemen, maar één van de meest prestigieuze is ongetwijfeld de National Geographic Photo Award.

De recentste en ook de origineelste is die van La Poste France: Winner Collectors Stamp - Special serie Mont Ventoux.

Daarmee won ze niet alleen een wedstrijd van het Franse postbedrijf La Poste, maar haar winnende foto van het dorpje Brantes op de Mont Ventoux siert nu ook één van de acht unieke postzegels die La Poste in samenwerking met het Regionale Natuurpark van de Mont Ventoux uitgebracht heeft. Brantes is een dorpje in de Toulourenc-vallei met slechts 80 inwoners. "Het is een prachtige plaats op de steile noordflank van de Ventoux. Het dorp werd waarschijnlijk al honderdduizend keer gefotografeerd en net daarom ben ik zo blij dat men mijn foto bijzonder vond", aldus Pascale. Haar foto zal nu de wereld rondreizen in de vorm van een postzegel.

Koninklijke Fanfare Hoger Op 100-jarig bestaan

In de zomer van 1923 slaagden enkele dynamische 'Vijvenaars' in hun plan om een aantal muzikanten samen te brengen en een muziekvereniging op te richten. Alfons De Jaeghere, Maurice Dejonckhere, sasmeeester Reinhold Timperman, schoolmeester Achiel Ducatteeuw, Jozef Vandevelde, Leon Deceuninck en Arthur Haudhuysse waren de trekkers van dienst en stampten de muziekmatschappij 'Leiegalm' uit de grond. Achiel Ducatteeuw hanteerde de dirigeerstok en Fons De Jaeghere werd de eerste voorzitter.



De naam Leiegalm verdween snel en de muziekvereniging werd omgedoopt tot 'Hoger Op'. De vereniging gaf haar eerste optreden tijdens de dorpsprocessie van 1923. Het was meteen een schot in de roos. Hoger Op won de harten van de (al dan niet wat bevooroordeelde) Vijvenaars.

Vanaf het begin is de vereniging enkel blijven groeien. In 1928 werden de eerste kostuums aangekocht en na de woelige jaren '30-'40 werd in 1946 een tamboerkorps opgericht door Gilbert Devos. Na exact een kwarteeuw – in 1948 – kreeg de fanfare haar koninklijke titel en zou voortaan Koninklijke Fanfare Hoger Op heten.

Ruim 25 jaar was Fonske Dejaeghere voorzitter, waarna de fakkel werd overgedragen aan André Deley, die 17 voorzitter bleef. Onder leiding van opeenvolgend Gilbert Deblock en Maurice Silence ging de fanfare steeds hoger op. Getuige daarvan was het behalen van de tweede afdeling in Oedelem in 1958 en slechts 3 jaar later zelfs de eerste afdeling in Beveren-Leie.

Vóór 1966 was 'het muziek' vooral een mannelijke aangelegenheid. Daar kwam echter verandering in door het oprichten van een majorettekorps door showmeester Adrien Hofman. Op dat vlak was Hoger Op een voorloper, want majorettes kwamen toen niet veel voor in de streek. Na Adrien Hofman was het Conny Claeys die de majorettestok overnam. Tegenwoordig zijn er jammer genoeg geen majorettes meer in de vereniging, maar gelukkig heeft men al lang ontdekt dat vrouwen uiteraard ook muzikant kunnen worden en is de verhouding mannen-vrouwen netjes in evenwicht.

In 1971 en dus ondertussen meer dan een halve eeuw geleden, trad Roger Debels aan als nieuwe voorzitter. Roger had ondertussen al zijn strepen verdiend als trommelaar en zou er nog decennialang een ferme lap op geven. Roger is tot op vandaag nog steeds de voorzitter van de vereniging, dus ondertussen al bijna 53 jaar!

Wanneer je Roger zou vragen naar zijn mooiste herinnering aan Hoger Op, dan zou hij waarschijnlijk 1974 noemen. De uitstap naar de Heizel voor de bekerfinale voetbal tussen SV Waregem en Tongeren was een absoluut hoogtepunt in de geschiedenis van de fanfare. Twee bussen werden ingelegd om de 32 majorettes, 12 trommelars en 54 blazers naar dit optreden te brengen. Vraag er Roger vooral zelf naar, hij kan er uren over vertellen!

Na enkele moeilijke jaren (onder andere door het verlies van het contact met de muziekschool omwille van het overlijden van schoolmeester Deblock), groeide de vereniging langzaam weer onder dirigenten zoals o.a. Luc Dumoulin. Zoals in de beginjaren, blijft niet alleen muziek, maar ook vriendschap en ontspanning centraal staan. Nog steeds is de jaarlijkse Sint-Cecilia viering een culminatie van muzikaal, sociaal en culinair vertier.

In 1997 (na jaren van repeteren in geïmproviseerde repetitieruimtes en later in lokalen van de gemeente), kreeg de fanfare een eigen lokaal. Dit lokaal werd 't *Orgelpunt* genoemd, in de hoop dat ze het nog lang kunnen uitzingen.

Na jarenlang actief te zijn geweest als slagwerker binnen de vereniging, houdt Louis Snauwaert tegenwoordig het dirigeerstokje vast. Mede dankzij hem zit de vereniging opnieuw in een bloeiende periode, zoals blijkt uit de toename van nieuwe leden in de afgelopen jaren en de viering van het 100-jarig bestaan van de vereniging vorig jaar.

Er werd voor de eerste keer een aperitiefconcert georganiseerd in Sint-Eloois-Vijve en dat werd door de vele aanwezigen meer dan gesmaakt. Bovendien gingen de muzikanten, ter voorbereiding van het herfstconcert dat volledig gewijd was aan het 100-jarig bestaan, voor de allereerste keer op repetitieweekend. Dit initiatief werd door alle muzikanten met zoveel enthousiasme ontvangen dat het volgende repetitieweekend alvast gepland staat.

Het is dus duidelijk dat de vereniging opnieuw groeit en bloeit, wat niet wil zeggen dat men niet nog wat extra leden kan en wil verwelkomen. Iedereen die minstens een jaar muziekschool gevolgd heeft, is welkom om met Hoger Op mee te spelen en deel te nemen aan de wekelijkse repetities op vrijdagavond. Hoe meer zielen, hoe meer vreugd en op deze manier proberen ze er nog eens 100 jaar bij te doen.

Dirk Amez

40 jaar bestuurslid Koninklijke Fanfare Hoger Op

Dirk Amez werd geboren in Waregem op 5 maart 1958.

Bij de ouders van Dirk was het vroeger al muziek wat de klok sloeg en bij Dirk zelf is het niet anders. Dirks vader speelde tuba en verzorgde het secretariaat van de vereniging, terwijl zijn moeder regelmatig hielp bij het herstellen van de kledij.

Als vijfjarige (en in de voetsporen van zijn zussen Cecile en Denise en broer Willy) stapte Dirk al in 1963 mee met de fanfare als trommelaar. Door dagelijks te oefenen in de werkplaats van zijn vader kreeg Dirk al snel alle marsen onder de knie. Aangezien er voor zulke kleine 'gastjes' uiteraard geen kostuum voorzien was in 'het muziek', naaide Dirks moeder dan maar zelf een kostuumpje, inclusief kepie.



Dirk volgde ook muzieklessen in Sint-Eloois-Vijve om daarna zijn hoger diploma te behalen aan de academie in Harelbeke. Zijn trommelstokken ruilde Dirk al snel in voor een bugel en nog wat later voor de trompet, waar hij tot op vandaag nog altijd op speelt.

In 1984 werd Dirk bestuurslid. Sindsdien helpt hij mee om de lijnen van de vereniging uit te zetten. De vereniging is terecht trots om zo'n loyaal en actief (bestuurs)lid in haar rangen te hebben en wil hem hier dan ook graag voor bedanken.

Bij de familie Amez is de muziekmicrobe die door Albert Amez (de grootvader van Dirk) werd geïntroduceerd, nog lang niet uitgewerkt. Zijn kinderen speelden of spelen allemaal muziek en ook de kleinkinderen hebben de muziekmicrobe te pakken. Opvolging verzekerd dus, al zal het moeilijk zijn om het aantal dienstjaren van Dirk nog te evenaren.

Jan Espeel

40 jaar bestuurslid Koninklijke Fanfare Hoger Op

Jan werd geboren in Izegem op 10 juli 1949. Hij begon zijn muzikale carrière niet in Sint-Eloois-Vijve, maar in Rollegem-Kapelle waar hij zich samen met zijn broer Pol aansloot bij de Koninklijke fanfare "De kunst is ons vermaak". Hij speelde er cornet, "maar veel moesten we niet kunnen om mee op te stappen in de processies", aldus Jan zelf. Van zijn ouders moest Jan naar de muziekschool, maar vanaf het moment dat hij een paar noten en maten kende, besloot Jan de knepen van het vak op zijn eentje verder te leren. In die tijd waren er dan ook niet veel muzikanten die muziekschool volgden en zelfs de dirigent van Rollegem-Kapelle had eigenlijk geen echte muziekopleiding gevolgd.



In 1963 verhuisde het gezin met hun vier kinderen naar Zuid-Afrika. Jan kon het niet laten om te blijven muziek spelen en sloot zich aan bij de fanfare van de staalfabriek 'Yscor' in de omgeving van de Vaalrivier.

Toen het gezin in 1965 terug kwam naar België sloten Jan en Pol zich direct aan bij de Fanfare Hoger Op van Sint-Eloois-Vijve om trompet te spelen. Na enkele jaren op trompet en bugel, schakelde Jan uiteindelijk over naar zijn geliefkoosde bariton, waar hij tot op vandaag nog op speelt.

Samen met Dirk Amez ging Jan in 1984 in het bestuur en zetelt daar nu, 40 jaar later, nog steeds. Jan staat op de aanwezigheidslijsten van de repetities helemaal bovenaan de rangschikking. Hij zal zelden of nooit een repetitie overslaan.

De muziekvereniging mag zich dus in de handen wrijven met zo'n trouw lid en wil Jan hier dan ook uitdrukkelijk voor bedanken!

Geert Anckaert Cultuurverdienste

Geert Anckaert is geboren in het expojaar 1958 en kreeg zijn muzikaal talent, engagement en ondernemerszin mee van thuis. Zijn vader André was getalenteerd saxofonist, gemeenteraadslid in Desselgem, zetelde in het bestuur van de Waregemse cultuurraad en was voorzitter van achtereenvolgens KMV De Leiezonen, NCMV en Neos Desselgem. Zijn moeder Marie-Louise Vaneckhoutte was bestuurslid van CMBV Desselgem en lid van de beheerraad van cc De Schakel.



Geert werd de eerste leerling van de muziekschool afdeling Desselgem, opgericht door vader André. Hij leerde er notenleer bij Ivan Leire, enkele jaren piano, maar vooral trompet en cornet bij leraren Gery Bruneel, Martin Vliebergh en Julien Stofferis. Op zijn elfde, in 1969, werd hij lid van de Koninklijke Muziekvereniging De Leiezonen Desselgem. Drie jaar later al was hij voor het eerst solist op een provinciaal toernooi en speelde hij eveneens voor het eerst *Te Velde* en de *Last Post* op de 11 novemberviering, wat hij de volgende vijftig jaar ononderbroken zou doen. In 1976, op zijn achttiende, werd hij de eerste leerling van de Waregemse academie ooit die een regeringsmedaille behaalde. Met collega's van 't muziek vormde hij een koperkwintet en als solo cornet van De Leiezonen bouwde hij mee aan de hele opgang van de vereniging, van provinciale tot superieure afdeling en later tot wereldkampioen in Kerkrade.

Na zijn studies burgerlijk ingenieur computerwetenschappen in Leuven studeerde Geert enkele jaren contrabas bij Paul Van Egghen en was hij bassist bij frontman Steef Coorevits in "*De Korte Metten*", "*De Fluwelen Kwalling*" en "*Jute*", groepen waarmee ze veel missen, recepties en feestelijkheden muzikaal opluisterden.

Zijn eerste ervaring als koorzanger deed Geert op in het knapenkoor van het Heilig-Hartcollege. In 1982, na zijn studies, liet hij zich op Europa Cantat een week onderdompelen met dubbelkorige muziek in een atelier van Jos Van Immerseel. Hij kreeg daar de microbe te pakken en werd lid van zowel het Desselgemse basiskoor Singhet Vro als van het Waregems Kamerkoor, nu Con Cuore. In 1988 stichtte hij het "Klein koor Desselgem", dat in de volgende dertig jaar onder zijn dirigentschap uitgroeide tot het huidige koor Qui-Vive. In 2014 geraakte hij met Qui-Vive bij de zes beste koren in de finale van het provinciaal koorfestival en werd hij aldus de enige niet-professionele dirigent op het podium van het Brugse Concertgebouw. Hij zong er trouwens op dezelfde dag ook de finale als bas bij Con Cuore Waregem.

Geert kon het niet laten om zich overal als organisator in te zetten. In zijn jonge jaren was hij gedurende een tiental jaren tegelijk bestuurslid van De Leiezonen, secretaris van Davidsfonds Desselgem, ondervoorzitter van het Waregems Kamerkoor, bestuurslid van Unizo Desselgem en voorzitter van Singhet Vro, waar zijn toenmalige echtgenote Hilde Coorevits dirigent was.

Al meer dan 40 jaar is hij bestuurslid van De Leiezonen, waaronder 25 jaar als ondervoorzitter in duo met erevoorzitter Stephan Desmet. Samen met zijn collega-bestuursleden werkte hij aan wat nu een toonaangevend fanfareorkest is en één van de Cultureel Ambassadeurs van Waregem. Hij is ook bijzonder fier op de rol die hij kon spelen als coördinator bij de grote samenwerkingen met NTGent en Alain Platel: "*Aïda*" en "*En Avant Marche*". Binnen het bestuur zet hij zich tot op vandaag in voor onder meer de jeugdwerking, met de FanfareFans en het FanfarAteljee.

In 1985 legde Geert in het bestuur van het Waregems Kamerkoor de kiem voor de toekomstige successen van Con Cuore. Samen met de eerste voorzitter, Edmond Walravens, professionaliseerde hij de werking, trok uiterst professionele dirigenten aan zoals Hans Vervenne en huidig dirigent Jan Vuye. Hij bereikte met het koor ongekende hoogten met prachtprestaties en titels op provinciale, nationale en internationale koorwedstrijden tot en met een wereldtitel op de

World Choir Games. Na Edmond werd Geert in 1997 de tweede voorzitter en deze taak vervult hij na bijna 27 jaar nog altijd. Hij mag zich al vele jaren dubbel Cultureel Ambassadeur noemen, want ook Con Cuore Waregem draagt die titel onafgebroken sinds 2011.

Bij Qui-Vive was Geert niet alleen dirigent, maar vormde hij gedurende vele jaren samen met Ida Lavaert ook het bestuur. Met raad en daad en als sponsor bouwde hij mee aan een heuse Desselgemse korengemeenschap met een jongerenwerking via het kinderkoor Muzquito, jeugdkoor Sjoklamuze en sinds kort ook het jongerenkoor Vox.

De samenwerking tussen verschillende verenigingen is voor Geert altijd belangrijk geweest. Op zijn initiatief werden in de jaren negentig de Desselgemse kerstconcerten georganiseerd. Hij stond aan de wieg van het Desselgemse sinterklaasfeest dat na 35 jaar nog steeds springlevend is, net zoals de Desselgemse kooravonden, de ambassadeursconcerten en Fanfare Ambassadors. Bij de 50^{ste} verjaardag van de Cultuurraad kreeg hij op vraag van voorzitter Nico Vandenberghe alle Waregemse koren samen op het podium en op vraag van schepen Pietro Iacopucci trok hij mee aan de kar om de opening van de Zuidboulevard met alleen maar Waregemse koor- en muziekverenigingen op te luisteren.

Op professioneel vlak is Geert ingenieur en ondernemer. Hij is gedelegeerd bestuurder van GYMP nv en partner bij b-inside bv. Beide bedrijven worden dikwijls gespot als sponsor van muzikale of andere evenementen.

Geert is de levensgezel van Heidi Vandenberghe. Zij is eveneens muzikante bij De Leiezonen en was zijn *compagnon de route* bij het koor Qui-Vive. Geert is vader van zes kinderen: Simon, Sara, Floris, Free, Ynse en Dionne, allemaal muzikanten en geëngageerd bij de Leiezonen, Qui-Vive of Vox. De muzikale toekomst is al verzekerd, maar de cultuurraad hoopt dat Geert zich nog vele jaren zal inzetten voor de cultuur in Waregem.